

En el cel blau cru de Key Largo, el mangle es destacava ben negre, a contrallum, i la seva forma eixuta, estereotipada, no evocava gens ni mica un arbre, sinó més aviat un insecte infernal. La Josée va sospirar, va tornar a tancar els ulls. Els arbres de debò estaven lluny, ara, i sobretot el pollancre d'antany, aquell pollancre aïllat, a baix de tot d'un camp, a la vora de casa. S'hi estirava a sota, amb els peus contra el tronc, i mirava els centenars de fulletes agitades pel vent, que es doblegaven totes juntes, mentre que, ben amunt, el cimall, de tan magre que era, semblava estar sempre a punt d'emprendre el vol. Quants anys devia tenir, ella? Catorze, quinze? De vegades recolzava el cos en el pollancre, amb el cap entre les mans i la boca contra l'escorça rugosa, xiuxiuejava promeses, respirava el seu propi alè en aquella torbació de l'adolescència, en aquell esglai del futur i en aquella sensació de seguretat. Aleshores no imaginava que abandonaria aquell pollancre

ni que quan tornés, deu anys més tard, el trobaria tallat ben arran, amb la cicatriu beix de la destrat en el tronc definitivament sec.

—En què penses?

—En un arbre.

—Quin arbre?

—No el coneixes —va dir ella, i es va posar a riure.

—No, esclar.

Sense tornar a obrir els ulls, va notar dins seu aquella contracció que li causava sempre un cert to en la veu de l'Alan.

—Era un pollancre, jo tenia vuit anys.

Al mateix temps, es va preguntar per què es rejuvenia en el record. Potser perquè, allunyant-se així en el temps, li feia l'efecte que l'Alan disminuiria en uns quants graus la gelosia. No, als vuit anys no li podia demanar: «Qui estimaves?».

Hi va haver un silenci. Però ell estava despert, ella el sentia rumiar al seu costat, i la seva torpor d'abans ara deixava lloc a una atenció crispada. Ella notava la tela de la gandula a l'esquena, i la gota de suor a la nuca que no acabava d'escolar-se.

—Per què et vas casar amb mi? —va preguntar ell.

—Perquè t'estimava.

—I ara?

—Encara t'estimo.

—Per què?

Era el principi. Aquelles tres frases eren com els tres trucs del teatre. Una mena de convenció que acabaven observant tàcitament abans que ell no comencés a turmentar-se.

—Alan —va gemegar ella—, ara no.

—Què va fer que m'estimessis?

—Et prenia per un nord-americà molt tranquil, ja t'ho he dit cent cops, i et trobava atractiu.

—I ara?

—Ara et prenc per un nord-americà gens tranquil, i encara ets atractiu.

—El nord-americà ple de complexos, oi? La meva mare, massa dòlars...

—Sí, sí, em vaig casar amb una imatge; és el que vols que digui?

—Vull que m'estimis.

—T'estimo.

—No.